

ВЛАДА РАЛКО

ПРИВИД СВОБОДИ

VLADA RALKO

**THE PHANTOM
OF LIBERTY**

Весільна автівка. Канів, 2018 р.
Фото: Катерина Довгайло

Wedding Car. Kaniv, 2018.
Photograph: Kateryna Dovhailo

ПРИВИД СВОБОДИ (СВОЄ, МОЄ, ЧУЖЕ, СПІЛЬНЕ, ВІЛЬНЕ)

*Я кличу таємничого того,
Що прийде понад річкою до мене;
Він буде геть як я, двійник достоту,
І зовсім, уяви собі, не схожий
(Вільям Батлер Єйтс)*

Назву запозичено в Луїса Бунюеля, який, своєю чергою, перефразував Маркса з його приви́дом, що вештається Європою. Однак для мене цей вислів надзвичайно точно характеризує процес підміни: визнання певних речей своїми заміщується бажанням їх привласнити. Із розумінням того, кому належить свобода, добра воля, доля й навіть власне тіло та чи можна взагалі ними володіти, відбувається страшенна плутанина.

З одного боку, мені кортить зосередити увагу на пустках, що утворилися у місцях, які раніше були у державній власності та призначалися для суспільного користування. Ці порожнини мають нині вигляд нічиїх вільних територій-будівель-просторів, але насправді комусь належать. Недобудови без вікон, пустирі, порослі будяком поля, занедбані будинки або ятки, зачинені будинки культури тощо – те, що колись було зоною загального доступу, перетворилося на суцільне віднімання, на якийсь негативний небезпечний простір, де на випадкового зайду чатують невидимі Хазяї.

З іншого боку, я продовжую спостерігати за тим, як тілесне зазнає утисків перерозподілу системи всередині себе ж самої та як у проявах тілесного замість людського відновлюються ті самі радянські стандарти, як тіло знов обгороджується тим самим правилом.

Паскаль Гілен застосував термін «обгородження» до ситуацій із цілеспрямованою та систематичною приватизацією загального простору. Останнім часом на зони загального доступу неначе нанесена розподільча сітка стін або парканів, що перетворює цілісний простір на окремі «паї» згідно з кількістю власників, яка зростає. Але хіба доступ до загальних просторів за радянських часів стосувався свободи? Тоді держава примусово облаштовувала та позначала місця

Вишиванка. Інтер'єр канівської турбази, 1982 р.

Embroidery. Interior of a Kaniv tourist lodging, 1982

Вишиванка. Оздоблення стіни новобудови. Канів, 2018 р.

Embroidery. Wall decorations of a new residential building, Kaniv, 2018

8

загального користування певним уніфікованим чином, послуговуючись у проектуванні й оздобленні таких просторів жорсткими нормами – імперія множила майже ідентичні простори. Загальне виїдало приватне вщент через запровадження єдиного стандарту. Тож відкриті загальнодоступні зони були просторами витонченого ув'язнення під невсипущим наглядом з боку системи.

В обох випадках спотворення ідеї спільного простору мені ввижається напрочуд єдиний процес колонізації індивідуального (варто зазначити, що у разі «обгородження» приватне зовсім не дорівнює індивідуальному). Неподільне індивідуального наражається на небезпеку розподілу та приборкання, бо саме інакшість, коли у ній індивідуум визнає своє, визначає його причетність до людського як множини людства у єдності. Тож обидві тенденції – «стара» і «нова» – передбачають примусовий нагляд за вільним простором. Байдуже, чи це загальнодоступні майданчики з насильницькими правилами, запровадженими системою, чи гетто «елітного житла» – в обох випадках суспільне буття регламентується ззовні, а маса окремих статистичних «одиниць населення», що базується на принципі унормованої однаковості, заперечує живий «агонізм» спільноти з усією її складною, суперечливою та конфліктною структурою. Свободу наче намагаються затиснути у такі собі «лещата», зафіксувати її ідеологічно або приватизувати.

Через занадто обтяжливий та болісно-знайомий досвід відмови й заборони ми призвичаїлися віднаходити в обмеженнях певну життєдайну рушійну силу і насагу, тож, коли раптом стикаємося зі свободою, відчуваємося вкрай розгубленими. Спонтанні прояви людськості звично приречені сіпатися між двома варіантами замість обрати третій, десятий або ще якийсь. Гублячись у пошуках

відповідної норми, ми покладаємося на принцип подібності, що збиває з пантелику. Штучна підпорядкованість певній нормі настільки звела нанівець розуміння нормальності, що нормальне людське починає видаватися багатьом потворним, шкідливим, божевільним або героїчним.

Працюючи над серією, я виокремила для себе дещо на кшталт своєрідного порога людського, тобто особливих умов, за яких ми можемо його бачити. Наче дещо відбувається під час виконання людиною певних урочистих або навпаки – необхідних і повторюваних буденних дій із наповненням цих видів діяльності окремим сенсом. Таке закладання сенсу всередину дії може бути машинальним або свідомим, коли людина або лише вважає, що долає іманентність утилітарної буденності, або ж насправді долає її. Як на мене, людське у цих випадках або видається тільки схожим на таке, або ж, навпаки, висвітлюється яскраво, оприявнюючись.

Годі заперечувати, що я розглядала тему крізь особливості та статус жіночого, яке я, однак, не виокремлювала, а радше зауважувала як важливий маркер стану людського взагалі. Жіноче, а саме його особлива тілесність, накинуті суспільством об'єктивованість, підпорядкованість та іманентність видаються мені часом точними метафорами маргінального становища людського, коли те наважується «прийняти пропозиції» системи.

Серія складається з двох частин, у яких тему розкрито неначе з різних боків. У першому з циклів

9

10

робіт я зобразила конкретні інтер'єри законсервованої порожньої будівлі покинутої канівської турбази (на одному з поверхів якої, до речі, я створювала проект), а потому, вже з огляду на умови та обмеження наявних зображень кімнат, сходів і коридорів, додавала туди таке, що або може бути людським, або колись було ним, або ж лише схоже на нього. Для другого циклу з чотирьох робіт я використала власні кількарічні спостереження за канівськими весіллями, які перетворила на зображення узагальнених ритуальних урочистостей. Атрибути сучасних весільних святкувань породили у мене асоціації з класичними зображеннями церемоніальних римських процесій або сцен вакханалій. Таким чином людське випробовується в умовах обмежень та заборон Системи або Звичаю. В обох частинах проекту вказано на акт своєрідної пожертви – розтрату весільного потлачу я зіставляю з буденним насиллям системи, коли у ролі жертви вже опиняється, власне, людське.

З'яви людського на поверхні, що я на них пильную в роботах, у репресивних умовах норми можуть набувати різних форм. Так, наприклад, описи проявів сексуальності святої Терези або святої Катрін з її уявною обручкою з обрізаної крайньої плоті Христа, наведені у «Другій статі» Симони де Бовуар, проявляються крізь крайню релігійну екзальтованість, яка, своєю чергою, не має жодного стосунку до сублімації. Тож я воліла б уникнути єдиного трактування певних фігур у роботах серії – окремі об'єкти можуть поставати як дещо подібне до тілесного, як тілесне (те саме людське, якщо ми кажемо про прояви), що набуло певної форми, або ж як метафора людського через їхню вільну форму на протигагу суворій визначеності оточення. Згідно з цим для мене надзвичайно важливе прискіпливе ставлення до розрізнення подібності й однаковості, коли перша має на увазі інакшість, а друга прислугується нормі.

Виміри. Інтер'єри законсервованої будівлі турбази, побудованої у 1982 р. Канів, 2018 р.
Dimensions. Interiors of a shut-down tourist lodge constructed in 1982, Kaniv, 2018

11

Майже в усіх роботах я використовувала елементи оздоблення типових радянських інтер'єрів із характерним поділом стін на верхню білу частину та нижню, зазвичай пофарбовану олійною фарбою у «гамівний» брудний колір панелей, із декоруванням тісних приміщень «під палац», коли, наприклад, роль килима на сходах виконувала імітаційне фарбування самих сходів. Під час роботи я зауважила схожість верхнього краю типових стінних панелей з лінією горизонту. Цей пофарбований горизонт став для мене водночас і загрозливою ознакою, і метафорою системи. Розуміння норми у радянському будівництві я порівняла з теперішнім символічним втіленням норми у параметрах автомобіля (у моїх весіллях він замінює римську святкову колісницю). Джип, прикрашений для весілля, несподівано виявився подібним до катафалка – також певної одиниці норми, співрозмірної параметрам людського тіла. Таким чином прагнення унормувати людське (тіло, вчинки, взаємини) чинить протилежне: у радянських приміщеннях, де простори прораховано під мінімальні потреби людини, людське потерпає, а святкова автівка, пристосована до розмірів людини, нагадує про смерть.

В усіх роботах серії має відчуватися атмосфера задухи від відсутності виходу там, де його зазвичай шукають – немає ані дверей, ані справжнього небокраю. Вийти на волю можливо тільки крізь людське, там, де воно є, і там, де ми здатні його впізнати.

Влада Ралко
Київ – Канів, червень – вересень 2018 р.

Інтер'єр законсервованої будівлі турбази, побудованої у 1982 р. Канів, 2018 р.

Interior of a shut-down tourist lodge constructed in 1982, Kaniv, 2018

Інтер'єр законсервованої будівлі турбази,
побудованої у 1982 р. Канів, 2018 р.

Interior of a shut-down tourist lodge
constructed in 1982, Kaniv, 2018

THE PHANTOM OF LIBERTY (ONE'S OWN, MINE, ALIEN, SHARED, FREE)

*I call to the mysterious one who yet
Shall walk the wet sands by the edge of the stream
And look most like me, being indeed my double,
And prove of all imaginable things
The most unlike, being my anti-self
(William Butler Yeats)*

I'm borrowing the title from Luis Buñuel's movie, which, in its turn, is a paraphrase of Marx's adage about the specter of communism haunting Europe. For me, this expression is a very good description of the process of substitution: instead of acknowledging certain things as belonging to us, we yearn to appropriate them. The issue of who owns freedom, goodwill, fate or even one's own body – and whether anybody can claim ownership of these things at all – has become a horrible muddle.

On the one hand, I'm tempted to focus on deserted spaces that emerged on previously state-owned sites that were once intended for public use. These voids might seem to be free territories, buildings or spaces, but in reality they do have owners. Formerly open to the public, these abandoned, windowless construction sites, wastelands, unkempt houses or booths, locked up centers for culture and other locales of this sort have become dangerous negative spaces of perpetual reduction where invisible Masters lurk in wait for those who might accidentally stumble onto their land.

On the other hand, I keep seeing bodies repressed by the system that undergoes internal redefinitions, or expressions of the physical (instead of the human) bring old Soviet standards back to life; bodies are defined by the same old rules once again.

Pascal Gielen has described the purposeful and systematic privatization of common spaces as "enclosure." Continuous common land has lately been transformed into discrete "enclosures" of the growing number of owners, marked up with a grid of walls or fences. But did Soviet-era access to common spaces have anything to do with freedom? At the time, the state forcibly assigned certain spaces as public and imposed a unified design on them, applying rigid norms to the planning

День Незалежності України. Покладання квітів на могили Т. Г. Шевченка в Каневі, 2018 р.
Independence Day of Ukraine. Laying flowers at the grave of Taras Shevchenko. Kaniv, 2018

16

Весільний букет із ковбас. Канів, 2018 р.
A wedding bouquet of sausages. Kaniv, 2018

and decoration of these sites. Virtually identical spaces proliferated across the empire, and the introduction of a unified standard led to the common corroding the private. Besides, common spaces turned into glorified incarceration areas under the system's watchful eye.

I see the same process of colonization of the individual in both scenarios for the distortion of the idea of common spaces (it is worth noting that in the case of enclosures, the private does not equal the individual at all). The indivisible individual is at risk of being divided and tamed because it is the otherness, once each individual recognizes it as his or her own, that defines their belonging to humankind as a plurality in unity. Both trends, the old and the new alike, presuppose enforced surveillance of free spaces. It does not matter whether we are dealing with common land on which the authorities have imposed prescriptive rules, or with the ghettoized gated communities of "elite residential complexes": either way, public existence comes to be defined from without. The mass of discrete statistical "population units" steeped in the principle of standardized uniformity supports the roiling "agonism" of a community, with its complicated, contradictory and conflict-laden structure. Freedom, it seems, is being squeezed by the "vice" of ideology, or else privatized.

Weighed down by the painfully familiar experience of rejection and prohibitions, we have learned to find certain bracing impetus and inspiration in limitations; suddenly confronted with freedom, we feel at a loss. Spontaneous expressions of humanity are usually doomed to oscillate between the two options instead of choosing the third, tenth, or umpteenth way. Lost in search of an appropriate norm, we rely on the misleading principle of similarity. Artificially imposed norms have undermined our

17

Виміри. Інтер'єри законсервованої будівлі
турбази, побудованої у 1982 р. Канів, 2018 р.

Dimensions. Interiors of a shut-down tourist
lodge constructed in 1982, Kaniv, 2018

М'ясний рулет. Сторінка з кулінарної книги «Польська кухня», 1959 р.

Meat Roll. A page from the cookbook Polish Cuisine, 1959

Рибний рулет. Сторінка з кулінарної книги «Польська кухня», 1959 р.

Fish Roll. A page from the cookbook Polish Cuisine, 1959

20

understanding of normalcy to such a degree that normal human phenomena have come to be viewed by many as ugly, pernicious, heroic or insane.

While working on this series, I have singled out something like the threshold of humanity, or the conditions, that is, under which it becomes visible. Something seems to happen when people perform certain solemn or, to the contrary, necessary repetitive quotidian actions: something that fills these activities with separate meanings. The act of ascribing meaning to actions, when an individual believes to have overcome the immanence of the utilitarian quotidian, or has indeed overcome it, can be either instinctive or conscious. In my opinion, in these cases humanity appears as either its lookalike, or, to the contrary, comes forcefully to the surface.

There's no denying that I approached this topic within the framework of the peculiarities of the feminine status; granted, I did not single it out, noting its importance as a signifier of the human state as such instead. I sometimes think that femininity, with its attendant special physicality, objectified status, subalterity and immanence imposed by society, is a good metaphor for marginality of the human condition as such once it dares to "accept the offer" of the system.

The series is subdivided into two parts that approach the theme from different perspectives. In the first series, I depicted the interiors of an abandoned sanatorium in Kaniv (coincidentally, the

21

project was created on one of its floors) and then added, based on conditions and limitations of its rooms, stairs and corridors, the things that may seem human, have been human, or only resemble humans. The second series, comprised of four works, is based on several years' observations of Kaniv weddings, which I have transformed into a representation of ritualized celebrations as such. The attributes of contemporary wedding celebrations are evocative of the classical imagery of ceremonial Roman processions or bacchanals. Therefore, humanity has to stand the test of limitations or prohibitions imposed by the System or the Customs. Both parts of the project point to an act of sacrifice, so to speak: I draw parallels between wasteful wedding potlatches and the system's quotidian violence, where humanity as such becomes victim.

The superficial expressions of humanity I'm tracking in my works can take on different forms under the repressive conditions of the norm. For example, descriptions of sexuality in the works of St Theresa, or St Catherine with her imaginary wedding ring of Christ's foreskin, as described in The Second Sex by Simone de Beauvoir, stem from extreme religious exaltation, which, in its turn, has nothing to do with sublimation. Therefore, I would like to eschew a definitive interpretation of certain figures in the series: some objects may appear to resemble flesh, to be fleshly (another expression of humanity), or to serve as a metaphor of human nature made manifest in its unconstrained form in juxtaposition to the severely codified surroundings. Accordingly, I value painstaking distinctions between the similar and the identical (the former presupposes differences, whereas the latter serves the norm).

Most of these works adopt elements typical of Soviet interiors: recognizable walls with their upper part painted white, and the lower part traditionally painted into a dirty "restrictive" shade with oil paint;

Інтер'єри законсервованої будівлі турбази, побудованої у 1982 р. Канів, 2018 р.
Interiors of a closed tourist lodge constructed in 1982. Kaniv, 2018

22

palatial decorations of cramped quarters, with carpets on the stairs replaced with imitative paint on the stairs themselves. When working on the project, I noticed that the upper part of typical wall panels reminds me of the horizon, and this painted horizon became both an ominous sign and a metaphor of the system for me. I'm drawing parallels between the notion of the standard in Soviet construction and cars as the contemporary symbolical embodiment of the standard (in my weddings, they are always a stand-in for Roman ceremonial chariots). An SUV decorated for a wedding is startlingly similar to a hearse, another standard unit commensurate with the dimensions of a human body. Therefore, all attempts to standardize human bodies, actions or relations accomplish the opposite: Soviet buildings calculated to satisfy minimal human needs rankle humankind, and a celebratory car designed to fit human dimensions reminds viewers of death.

The realization that the exit is not where most would go looking for it instills the suffocating atmosphere in all works of the series. There is not a door, nor a real skyline in sight. We can only break free through humanity, wherever it is present and wherever we are capable of recognizing it.

Vlada Ralko
Kyiv – Kaniv, June – September 2018

Виміри. Інтер'єри турбази, побудованої у 1971 р. Острів Бирючий, 2018 р. (фото: Андрій Лобов)

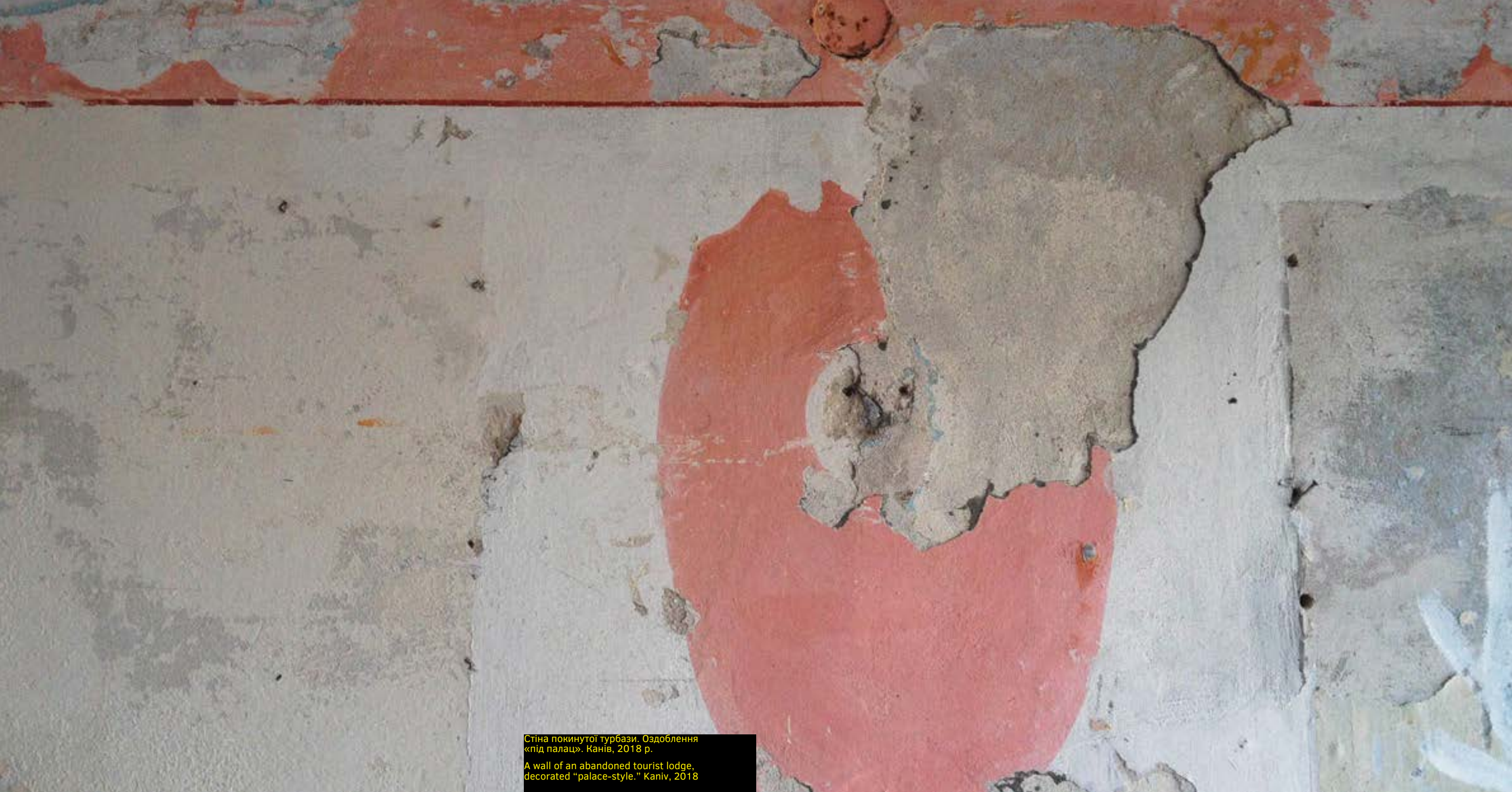
Dimensions. Interiors of a tourist lodge constructed in 1971. Byriuchy Island, 2018 (photo: Andrii Lobov)

23

Приміщення Слов'янської міської ради, які проросійські озброєні формування використовували як незаконні місця позбавлення волі (фото зі звіту коаліції «Справедливість заради миру на Донбасі», 2015 р.)

The premises of the Slovyansk City Council, which were used as illegal places of deprivation of liberty by pro-Russian armed groups (photo from the report "Justice for Peace at the Donbass", 2015)

Стіна покинутої турбази. Оздоблення
«під палац». Канів, 2018 р.

A wall of an abandoned tourist lodge,
decorated "palace-style." Kaniv, 2018

Виміри. Інтер'єри турбази,
побудованої у 1971 р. Острів Бірючий,
2018 р. (фото: Андрій Лобов)

Dimensions. Interiors of a tourist lodge
constructed in 1971. Byriuchy Island,
2018 (photo: Andrii Lobov)

ВЕСІЛЛЯ WEDDING

Рот, із серії За склом, 2002 р.
Mouth, from the Behind the Glass series, 2002

Із серії Китайський еротичний щоденник, 2002 рр.
From the Chinese Erotic Diary series, 2002

Із серії Київський щоденник, 2013–2016 рр.
From the Kyiv Diary series, 2013–2016

Мотор, 2011 р.
Motor, 2011

Два малюнки із серії Переобліз, 2017 р.
Two drawings from the Inventory series, 2017

Із серії Київський щоденник, 2013–2016 рр.
From the Kyiv Diary series, 2013–2016

Фігура з чорною головою, із серії Резерв, 2017 р.
A Figure With a Black Head, from the Reserve series, 2017

Без назви, 2002 р.
200x300, олія на полотні
Untitled, 2002
200x300, oil on canvas

Віконні ґрати, радянська турбаза
1971 р. Острів Бирючий, 2018 р.

Window Grating, a Soviet tourist
lodge 1971, Byriuchy Island, 2018

Весільний поїзд. Експозиція «Свобода та її привид» у залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Wedding Procession. Freedom and Its Phantom
exhibition at ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

ОТВІР

2018

200X300

ОЛІЯ, МАРКЕР НА ПОЛОТНІ

2018

200X300

OIL AND FELT-TIP PEN ON CANVAS

OPENING

ПРОЦЕСІЯ

2018

200X300

ОЛІЯ, МАРКЕР, ОЛІВЕЦЬ НА ПОЛОТНІ

2018

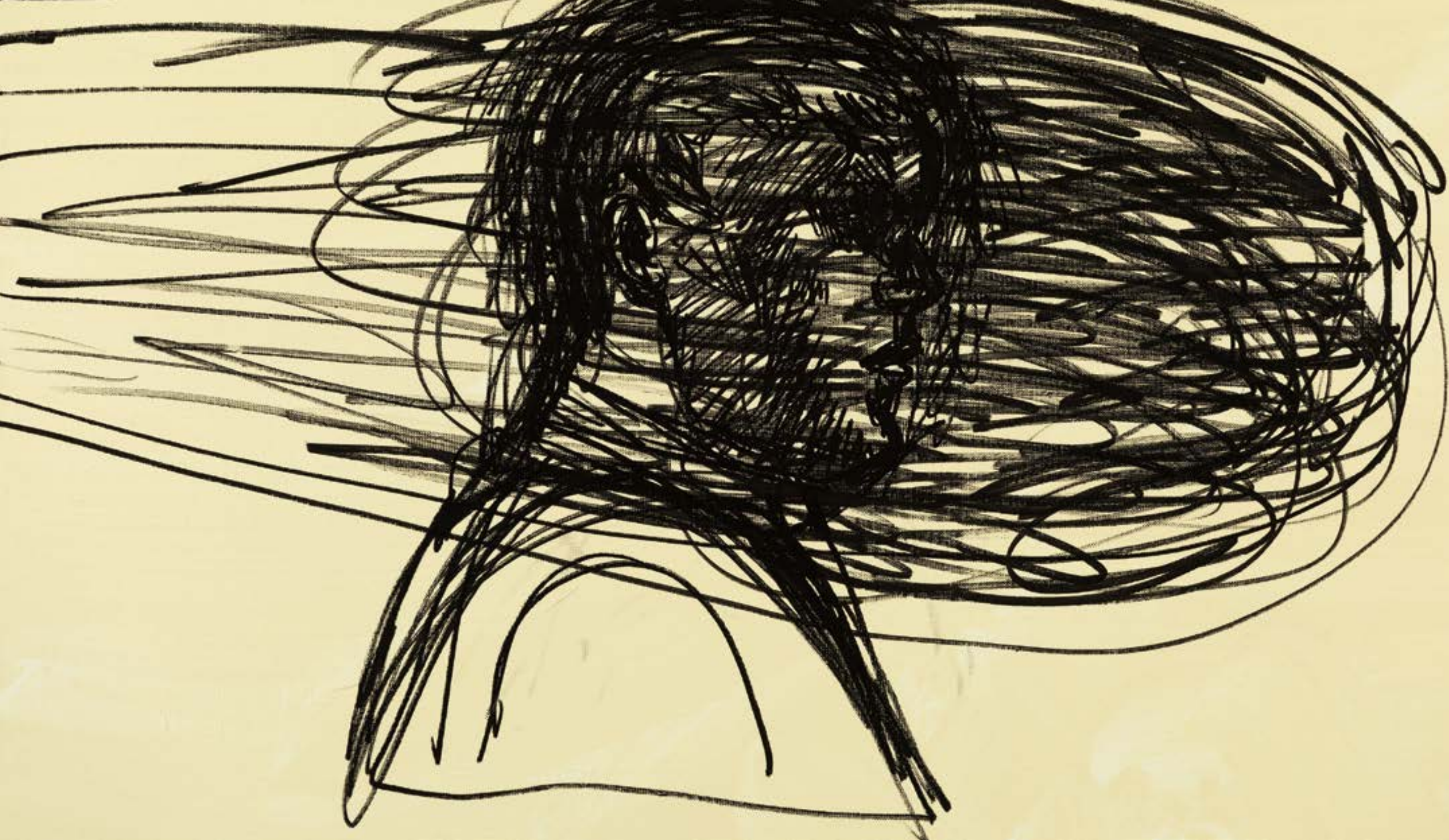
200X300

OIL, FELT-TIP PEN AND PENCIL ON CANVAS

PROCESSION

ОСОБИСТІ РЕЧІ

2018

200X300

ОЛІЯ НА ПОЛОТНІ

2018

200X300

OIL ON CANVAS

PERSONAL EFFECTS

ВЕСІЛЛЯ

2018

200X300

ОЛІЯ НА ПОЛОТНІ

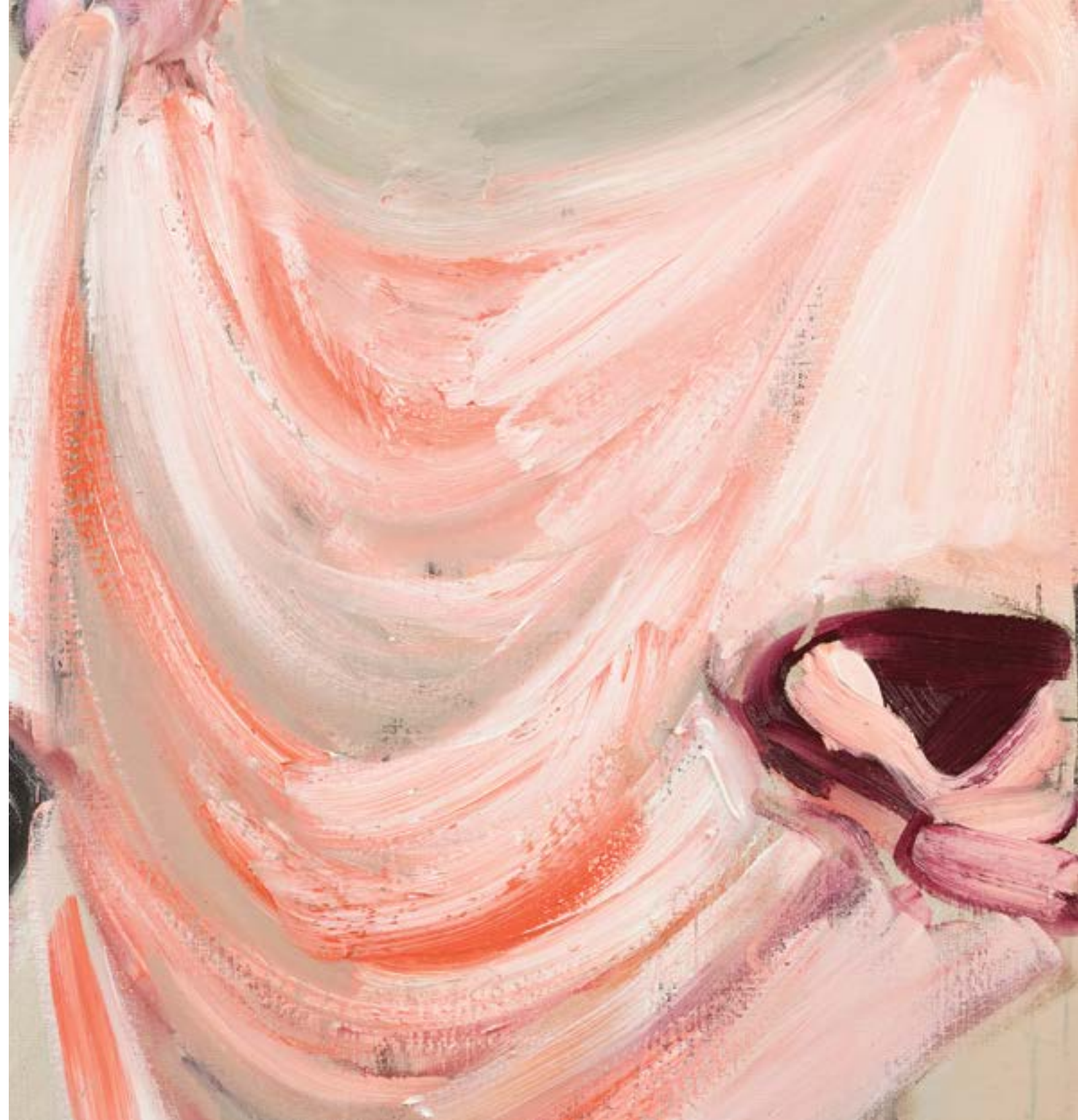
2018

200X300

OIL ON CANVAS

WEDDING

КИМНАТИ

ROOMS

Із серії Київський щоденник, 2013–2016 рр.
From the Kyiv Diary series, 2013–2016

Щось, із серії Лінія розмежування, 2016 р.
Something, from the Line of Contact series, 2016

Із серії Поверхня, 2012 р.
From the Surface series, 2012

Із серії Київський щоденник, 2013–2016 рр.
From the Kyiv Diary series, 2013–2016

Із серії Поверхня, 2012 р.
From the Surface series, 2012

Експозиція «Свобода та її привид» у
залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at
ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Експозиція «Свобода та її привид» у залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Експозиція «Свобода та її привид» у залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Експозиція «Свобода та її привид» у
залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at
ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Експозиція «Свобода та її привид» у залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

A painting by S.M. Mirza depicting a man in a dark suit and a woman in a red and orange sari. The man is looking down at the woman, who is holding a large, dark, abstract object. The background is split into a light green upper half and a dark green lower half.

Верх-низ, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Up-Down, 2018, 150x150, oil on canvas

Замкнено, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Closed, 2018, 150x150, oil on canvas

Ганчірка, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Rid, 2018, 150x150, oil on canvas

Добре впорядковане, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Well Ordered, 2018, 150x150, oil on canvas

Догори, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Upwards, 2018, 150х150, oil on canvas

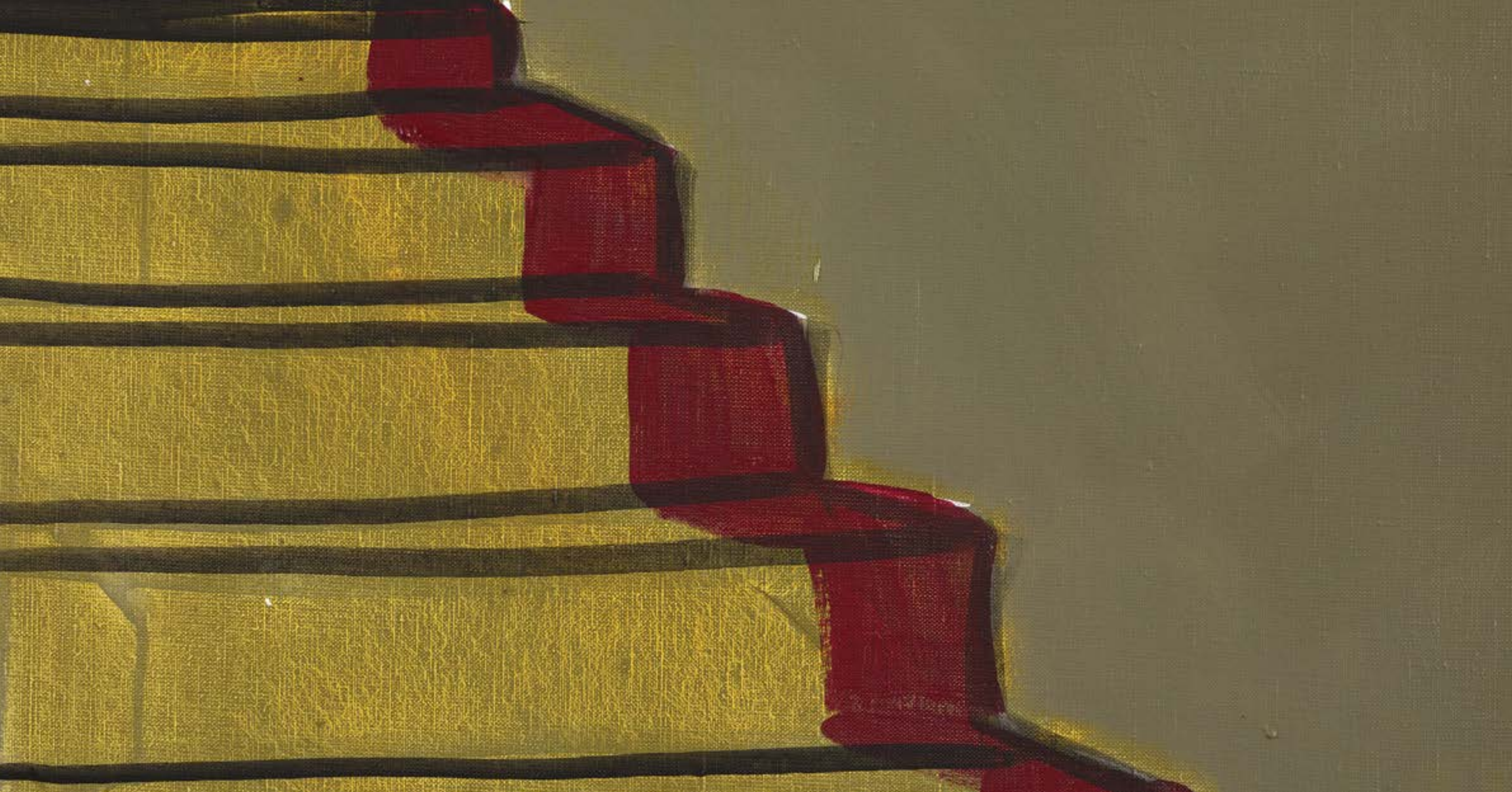

Кімната, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Room, 2018, 150x150, oil on canvas

Не я, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Not Me, 2018, 150x150, oil on canvas

Сходи, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Stairs, 2018, 150х150, oil on canvas

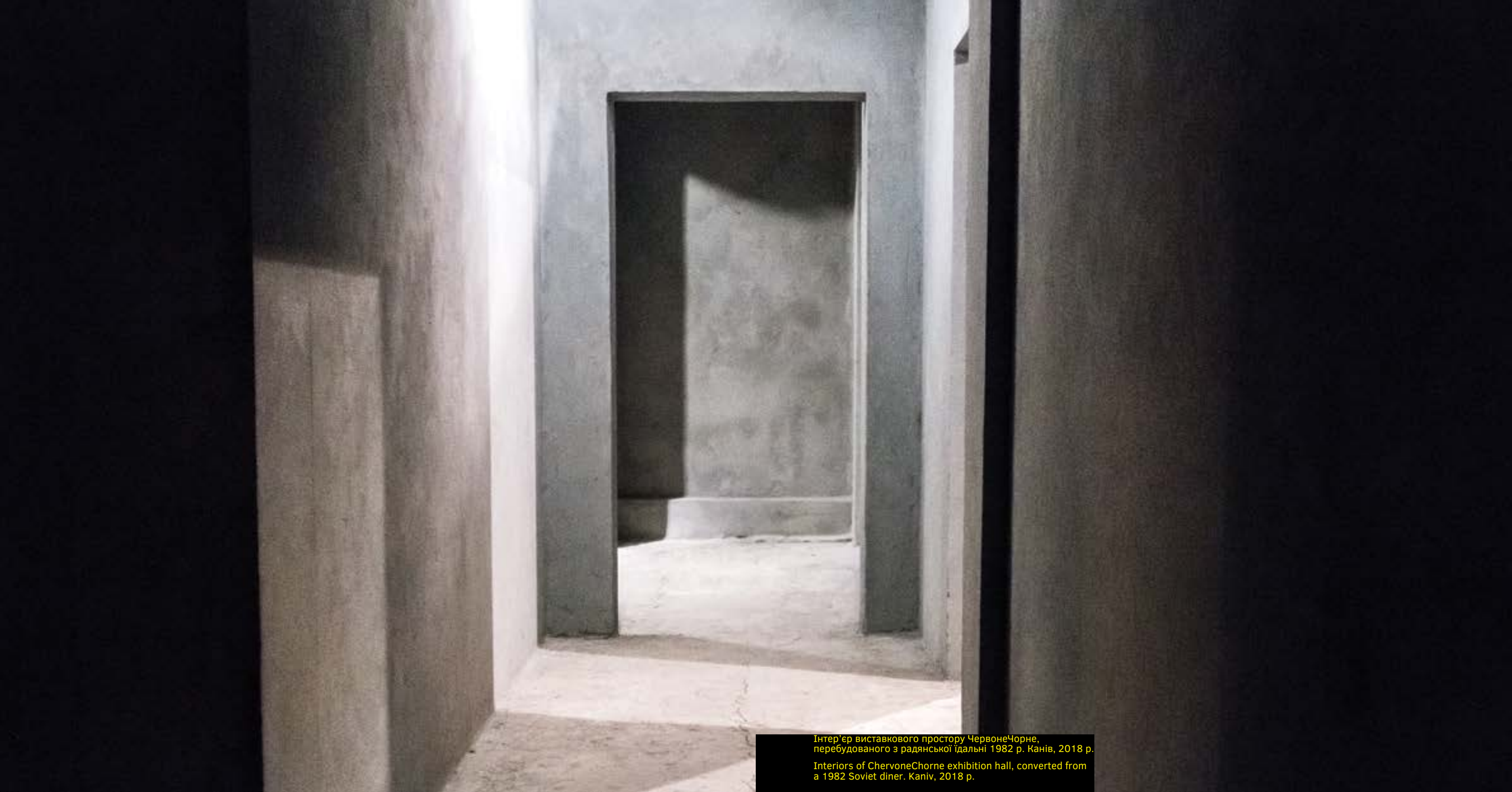

Поверхня, 2018 р., 150х150, олія на полотні / Surface, 2018, 150х150, oil on canvas

Ковдра та сокира, 2018 р., 150х150, олія на полотні / A Blanket and an Axe, 2018, 150x150, oil on canvas

Інтер'єр виставкового простору ЧервонеЧорне,
перебудованого з радянської їдальні 1982 р. Канів, 2018 р.

Interiors of ChervoneChorne exhibition hall, converted from
a 1982 Soviet diner. Kaniv, 2018 p.

Експозиція «Свобода та її привид» у
залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.

Freedom and Its Phantom exposition at
ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Експозиція «Свобода та її привид» (разом із В. Будніковим) у залах ЧервонеЧорне в Каневі, 2018 р.
Freedom and Its Phantom exposition (with V. Budnikov) at ChervoneChorne Gallery in Kaniv, 2018

Роботи з серії «Привид свободи» на виставці Свій простір. PinchukArtCentre, Київ, 2018 р.
(фото надано PinchukArtCentre)
Works from Phantom of Liberty series at A Space of One's Own. PinchukArtCentre, Kyiv, 2018 (photo by PinchukArtCentre)

Дірка, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Hole, 2018, 40x50, oil on canvas

Кут, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Corner, 2018, 40x50, oil on canvas

Межа, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Margin, 2018, 40x50, oil on canvas

Ковдра, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Blanket, 2018, 40x50, oil on canvas

Складка, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Crease, 2018, 40x50, oil on canvas

Коридор, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Corridor, 2018, 40x50, oil on canvas

Перепона, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Barrier, 2018, 40x50, oil on canvas

Стіна, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Wall, 2018, 40x50, oil on canvas

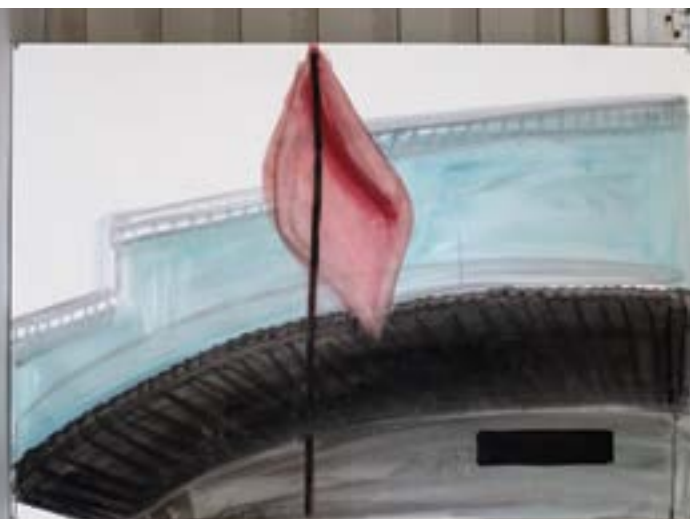
Кімната, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Room, 2018, 40x50, oil on canvas

Не тут, 2018 р., 40x50, олія на полотні / Not Here, 2018, 40x50, oil on canvas

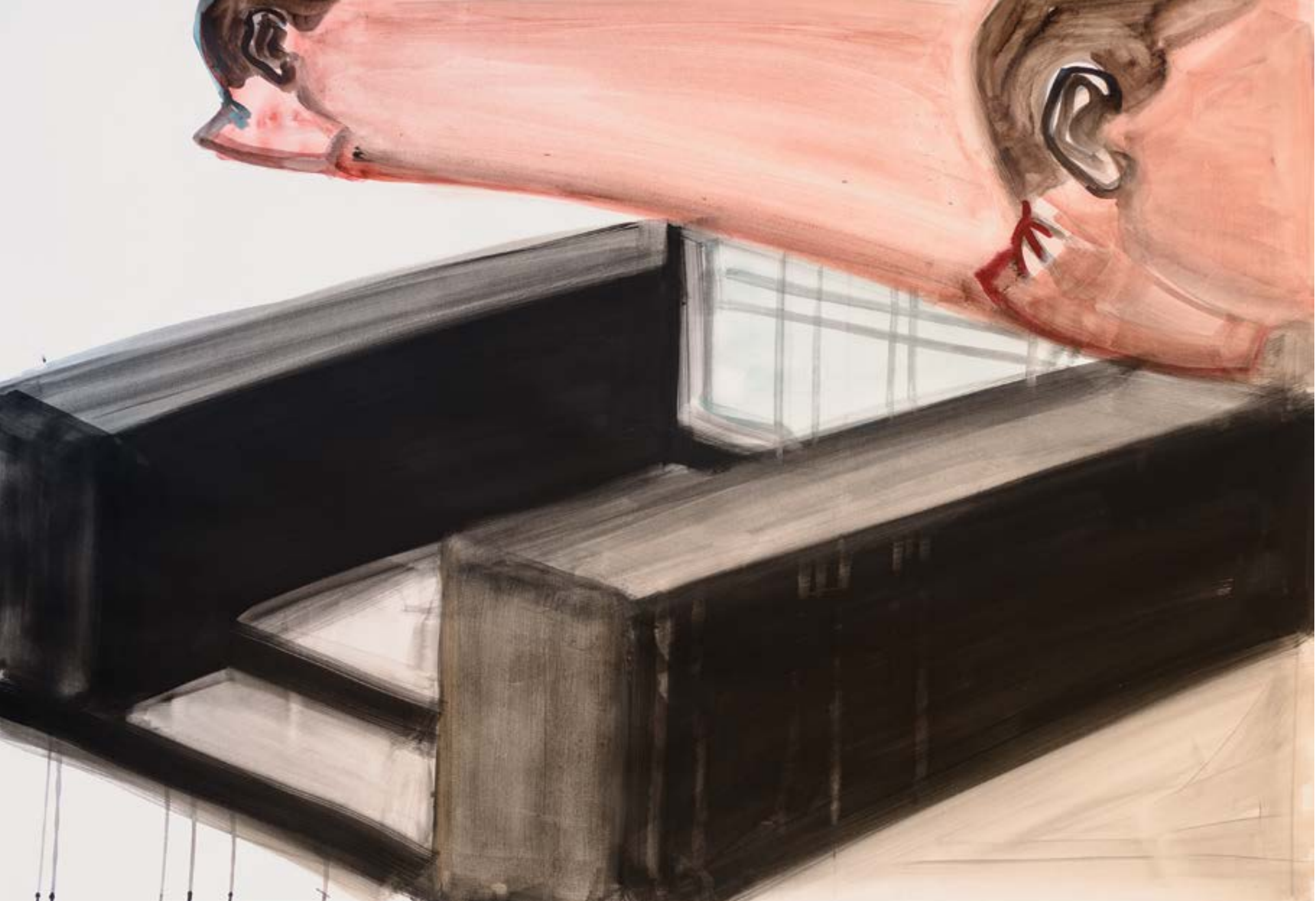
**ПЕРСОНА
ЛЬНІ ДІЇ**

**PERSONAL
ACTIONS**

Стор. 128–133 – Із серії Персональні дії, 2018 р., 70х100, акварель на папері / Pages 128–133 – From the Personal Actions series, 2018, 70х100, watercolors on paper

Із серії Персональні дії, 2018 р., 70x100, акварель на папері / From the Personal Actions series, 2018, 70x100, watercolors on paper

Дитячий майданчик,
острів Бірючий, 2018 р.
Playground, Byriuchy
Island, 2018

Із серії Персональні дії, 2018 р., 70х100, акварель на папері / From the Personal Actions series, 2018, 70x100, watercolors on paper

Під час праці над проектом «Привид свободи». Художні майстерні резиденції ЧервонеЧорне в будівлі покинутої радянської турбази 1982 р. Фото: Валентин Кузан, 2018 р.

While working on the Phantom of Liberty project. A studio of ChervoneChrone in an abandoned 1982 Soviet tourist lodge. Photograph: Valentyn Kuzan, 2018

Під час праці над проектом «Привид свободи». Художні майстерні резиденції ЧервонеЧорне в будівлі покинутої радянської турбази 1982 р. Фото: Павло Мазай, 2018 р.

While working on the Phantom of Liberty project. A studio of ChervoneChrono in an abandoned 1982 Soviet tourist lodge. Photograph: Pavlo Mazai, 2018

Під час праці над проектом «Привид свободи». Художні майстерні резиденції ЧервонеЧорне в будівлі покинутої радянської турбази 1982 р. Фото: Павло Мазай, 2018 р.

While working on the Phantom of Liberty project. A studio of ChervoneChrone in an abandoned 1982 Soviet tourist lodge. Photograph: Pavlo Mazai, 2018

Під час праці над проектом «Привид свободи». Художні майстерні резиденції ЧервонеЧорне в будівлі покинутої радянської турбази 1982 р. Фото: Валентин Кузан, 2018 р.

While working on the Phantom of Liberty project. A studio of ChervoneChorne in an abandoned 1982 Soviet tourist lodge. Photograph: Valentyn Kuzan, 2018

Влада Ралко народилася 1969 року в Києві. В 1987 році закінчила Республіканську художню середню школу ім. Т. Г. Шевченка, в 1994-му – Національну академію образотворчого мистецтва та архітектури (майстерня проф. В. Шаталіна). Член Національної спілки художників України з 1994 року. Живе та працює в Києві.

Вибрані виставки

2018 РЕВОЛЮЦІОНУЙМО!, Мистецький арсенал, Київ; СВІЙ ПРОСТІР, PinchukArtCentre, Київ; СВОБОДА ТА ЇЇ ПРИВИД, галерея ЧервонеЧорне, Канів; ПЕРМАНЕНТНА РЕВОЛЮЦІЯ, Музей Людвіга, Будапешт; РЕЗЕРВ, Національний музей Київська картинна галерея, Київ; АНАТОМІЯ, Одеський художній музей, Одеса

2017 КИЇВСЬКА ШКОЛА – КИЇВСЬКА БІСНАЛЕ 2017; ТРИ КРОКИ (разом із Володимиром Будніковим), ЦБХ, Київ; БЛИЗЬКЕ СЕРЕД ЗАБУТОГО, Voloshyn Gallery, Київ

2016 НАШЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ТІЛО, Національний музей Тараса Шевченка, Київ; ХУДШКОЛА, Національний музей російського мистецтва, Київ; ЛІНІЯ РОЗМЕЖУВАННЯ (разом із Володимиром Будніковим), галерея ЧервонеЧорне, Канів

2015 КИЇВСЬКА ШКОЛА – КИЇВСЬКА БІСНАЛЕ 2015, Київ; НА МЕЖІ, PinchukArtCentre, Київ; OUR NATIONAL BODY, Galeria Arsenał, Білосток; УКРИТТЯ, галерея ЧервонеЧорне, Канів; УЯВА. РЕАЛЬНІСТЬ, Національний український музей, Київ; LEST THE TWO SEAS MEET, Museum of Modern Art, Варшава; IV Одеська бієнале сучасного мистецтва, основний проект “Manifesto”, Музей сучасного мистецтва Одеси

2014 ПРИХИСТОК ПОЕТА (разом із Володимиром Будніковим), галерея Червонечорне, Канів; Т. Г., Національний музей Тараса Шевченка, Київ; РЕФЕРЕНДУМ ПРО ВИХІД ЗІ СКЛАДУ ЛЮДСТВА, Teatr Powszechny, Варшава; PREMONITION: UKRAINIAN ART NOW, Saatchi Gallery, Лондон; THE UKRAINI-ANS, DAAD gallery, Берлін; THE DROP IN THE OCEAN, Kunstlerhous, Відень; THE SHOW WITHIN THE SHOW, Мистецький арсенал, Київ; БІЛІЇ ЛИСТИ, Karas Gallery, Київ

2013 ПОВЕРХНЯ, Karas Gallery, Київ; ВСЕРЕДИНІ, Karas Gallery, Київ

2012 СПЕКА (разом із Володимиром Будніковим), Великий скульптурний салон, Мистецький арсенал, Київ; ЗАЧАРОВАНИЙ ПОГЛЯД, Перша Київська бієнале Arsenale (паралельна програма), Karas Gallery, Київ; ХУДОЖНИКИ МАЛЮЮТЬ. А4, Karas Gallery, Київ

2011 СПЕКА (разом із Володимиром Будніковим), галерея Гуґа, Гурзуф; ХЛОПЧИКИ Й ДІВЧАТКА (разом із Володимиром Будніковим), Арт-центр Я Галерея, Київ

2010 АРТ-КИЇВ, Мистецький арсенал, Київ

2009 ВІЙСЬКОВИЙ САНАТОРІЙ, Karas Gallery, Київ; ПРОСТІ РЕЧІ, Арт-Київ, Український дім, Київ; ЗАЗДРІСТЬ ДО РЕАЛЬНОСТІ, Karas Gallery, Київ; ЗНАКИ, Bereznitsky gallery, Берлін; ГОГОЛЬ-ФЕСТ, галерея Лавра, Київ

2007 АРТ-МОСКВА, ЦБХ, Москва; МАЄ БУТИ, Арт-центр Я Галерея, Київ; ШКІЛЬНА ЦИГЕЙКА, галерея Paperworks, Москва; ШКІЛЬНА ЦИГЕЙКА, Московська бієнале, ЦБХ, Москва; СТИПЕНДІЯ CCN GRAZ, Грац

2006 КОВЗАННЯ, Арт-центр Я Дизайн, Київ; БЛИЗНЮКИ, галерея Ательє Карась, Київ

2005 РОЖЕВЕ МІЦНЕ, галерея Ательє Карась, Київ

2004 ПРОСТА ЛЮДИНА, галерея Ательє Карась, Київ; КИТАЙСЬКИЙ ЕРОТИЧНИЙ ЩОДЕННИК, галерея Гельмана, Москва; ПРОЩАВАЙ, ЗБРОЄ, Мистецький арсенал, Київ

2003 ПЕРША КОЛЕКЦІЯ, ЦБХ, Київ; DONUMENTA, Регенсбург; ЕПОХА РОМАНТИЗМУ, Палац мистецтв, Львів

2002 КИТАЙСЬКИЙ ЕРОТИЧНИЙ ЩОДЕННИК, галерея Гельмана, Київ; ЗА СКЛОМ, галерея Ательє Карась, Київ; ДІВЧИНКА, НІМФЕТКА, ДІВЧИНКА, НІМФЕТКА, галерея Rebellminds, Берлін

2001 РОБОТИ НА ПАПЕРІ, галерея Аліпій, Київ; ЖИВОПИС, ОФОРТ, галерея-ательє In den Gerbgru-ben, Бургенленд; ПРЕМІЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ТРІЄНАЛЕ ЖИВОПИСУ, Київ

2000 РАЙ, галерея Ра, Київ; НОВІ СПРЯМУВАННЯ, ЦБХ, Київ; ЗАМОК ЧИМЕЛІЦЕ, міжнародна резиденція, ЦСІ, Прага

1997 КРАЩІ ЧАСИ, галерея Тадзіо, Київ; КРАЩІ ЧАСИ, Музей історії Києва, Київ

1995 СКАРБИ ЗАБУТОЇ КРАЇНИ, Лінкольн-центр, Нью-Йорк

Vlada Ralko was born in 1969 (Kyiv, Ukraine). In 1987 graduated from Kyiv Art School. 1988-1994 – Kyiv State Academy of Arts (Fine Arts Department, coordinator – professor V. Shatalin). Member of the National Artists’ Union of Ukraine from 1994. Lives and works in Kyiv.

Selected exhibitions

2018 Revolutionize!, Art Arsenal, Kyiv; A Space of One’s Own, Pinchuk Art Centre, Kyiv; Liberty and its Phantom (with Volodymyr Budnikov), Chervonechorne gallery, Kaniv; Permanent revolution, Ludvig museum, Budapest; Reserv, Kyiv National Picture Gallery, Kyiv; Anatomy, Odessa Art Museum, Odesa; Fashion Show, Voloshyn Gallery, Kyiv

2017 Holiday Canceled! – Exhibition of the Kyiv International – Kyiv Biennale 2017, Kyiv; Three steps (with Volodymyr Budnikov), Central House of Artists, Kiev; Imminent amongst forgotten, Voloshyn Gallery, Kiev

2016 Our national body, National Taras Shevchenko museum, Kyiv; Art school, National museum of russian art, Kyiv; Contact line (with Volodymyr Budnikov), Chervonechorne gallery, Kaniv

2015 The school of Kyiv – Kyiv Biennial 2015, Kyiv; On the board, Pinchuk Art Centre, Kyiv; Our national body, Galeria Arsenal, Białystok; Shelter, Chervonechorne gallery (Art Kyiv, Art arsenal); Fantasies. Reality, National Art museum of Ukraine, Kyiv; Lest the two seas meet, Museum of Modern Art, Warsaw; IV Odessa biennale of contemporary art, main project "Manifesto", Museum of Odessa modern Art

2014 T.H., National Taras Shevchenko museum, Kyiv; Poet's refuge (with Volodymyr Budnikov), Chervonechorne gallery, Kaniv; Referendum on withdrawal from the human race, Teatr Powszechny, Warsaw; Premonition: Ukrainian art now, Saatchi Gallery, London; The Ukrainians, DAAD gallery, Berlin; The drop in the ocean, Kunstlerhouse, Vienna; The show within the show, Art Arsenal, Kyiv; White pages, Karas Gallery, Kyiv

2013 Surface, Karas Gallery, Kyiv; Inside, Karas Gallery, Kyiv

2012 Heat (with Volodymyr Budnikov), Grand Sculpture Salon, Art Arsenal, Kyiv; Captivated gaze, Arsénale 2012, Karas Gallery, Kyiv; Artists draw A4, Karas Gallery, Kyiv

2011 Heat (with Volodymyr Budnikov), GuGa Gallery, Gurzuf; Boys and girls (with Volodymyr Budnikov), Ya-Gallery Art Centre, Kyiv

2010 Art-kyiv, Art Arsenal, Kyiv

2009 Military sanatorium, Karas Gallery, Kyiv; Simple things, art kyiv, Karas Gallery, Ukrainian House, Kyiv; Envy to reality, Karas Gallery, Kyiv; Signs, Bereznitsky gallery, Berlin; Gogol fest, Lavra Gallery, Kyiv

2007 Twins, art moscow, Karas Gallery, Central House of Artists, Moscow; must have, Ya-Gallery Art Centre, Kyiv; Shool wool, Paperworks Gallery, Moscow; Shool wool, Moscow Biennale, Central House of Artists, Moscow; Scholarship of CCN GRAZ, Graz

2006 Sliding, Ya-Gallery Art Centre, Kyiv; Twins, Atelier Karas Gallery, Kyiv

2005 Pink fortified, Atelier Karas Gallery, Kyiv

2004 Simple man, Atelier Karas Gallery, Kyiv; Chinese Erotic Diary, Guelman Gallery, Moscow; Farewell to arms, Art Arsenal, Kyiv

2003 First collection, Central House of Artists, Kyiv; Donumenta, Regensburg; Age of romanticism, Palace of Fine Arts, Lviv

2002 Chinese erotic diary, Guelman Gallery, Kyiv; Behind the screen, Atelier Karas Gallery, Kyiv; Girls, nymphettes,girls, nymphettes, Rebell Minds Gallery, Berlin

2001 Works on paper, Alipy Gallery, Kyiv; Painting, etching, In den Gerbgruben Gallery, Burgenland; Prize of ukrainian triennale of painting, Kyiv

2000 Paradize, Ra Gallery, Kyiv; New trends, Central House of Artists, Kyiv; Chimelice custle residence, CCA, Prague

1997 Better times, Tadzio Gallery, Kyiv; Better times, Museum of Kyiv History, Kyiv

1995 Treasures of forgotten country, Lincoln Center, NY

Володимир Будніков
Влада Ралко
Volodymyr Budnikov
Vlada Ralko
Прихисток поета
Poet's Refuge

Володимир Будніков
Влада Ралко
Volodymyr Budnikov
Vlada Ralko
Укриття
Shelter

Володимир Будніков
Влада Ралко
Volodymyr Budnikov
Vlada Ralko
Лінія розмежування
Contact Line

Володимир Будніков
Volodymyr Budnikov
Замість документа
By Way of a Document

Влада Ралко
Vlada Ralko
Київський щоденник
Kyiv Diary

Володимир Будніков
Volodymyr Budnikov
Питання до видимого
Questioning the visible

Влада Ралко
Vlada Ralko
Анатомія
Anatomy

ЧЕРВОНЕЧОРНЕ МИСТЕЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

КНЯЖА ГОРА

- ГОТЕЛЬ
- РЕСТОРАЦІЯ

ПРИГОДИ ПРОСТОНЕБА

вул. Дніпровська, 1,
м. Канів, 19000, Україна
тел.: +380 95 283 38 33
тел.: +380 4736 315 88
reservation@knyazhahora.com
<http://chervonechorne.com>

CHERVONECHORNE ART GROUP

KNYAZHA HORA

- HOTEL
- RESTAURANT

PRYHODY PROSTONEBA

Dniprovska Str., 1,
Kaniv, 19000, Ukraine
тел.: +380 95 283 38 33
тел.: +380 4736 315 88
reservation@knyazhahora.com
<http://chervonechorne.com>

Книжки Володимира Буднікова
та Влади Ралко, видані мистецьким
об'єднанням «ЧервонеЧорне»

Books by Volodymyr Budnikov
and Vlada Ralko issued by the
ChervoneChorne Art Group

chervonechorne.com

УДК 75/76.071.1(477)Ралко(084.12)
Р20

Фото на внутрішніх частинах обкладинки:
Валентин Кузан, Андрій Лобов

Photo on the inside part of covers:
Valentin Kuzan, Andriy Lobov

Друк: фамільна друкарня
Print: family printing house

huss

Київ-Канів 2018
Kyiv-Kaniv 2018

ISBN 978-617-7518-77-7

© В. Ралко / V. Ralko
© «ЧервонеЧорне» / “ChervoneChorne”